

Så framt ej ackord, i den ordning föreskrifne paragrafer i detta kapitel innehålla, blifvit gäldenären beviljad och af domstol stadfästadt, utan en konkursförsäljning med åtföljande utredning måste ske och skett, skall den gäldenär, mot hvilken ej något, af domstol godkänt, ansvarspåstående för vårdslöshet eller bedräglighet blifvit gjordt, så snart utdelningen i hans massa i sin helhet försiggått, genast varda fri från allt vidare framtida kraf af sine borgenärer, hvarigenom den ofvannämnda utdelningen sålunda skall vara att betrakta såsom ett af borgenärerne gäldenären beviljad ackord.

Äfven torde en förordning böra utfärdas, som föreskrifver åt denna nya paragraf lika gällande kraft och tillämplighet för de konkurser, hvilka egt rum före den tid, då densamma blifvit som lag antagen och stadfästad.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1873.

Isaac Asklöf.

N:o 32.

Af Herr I. Asklöf: Om förändring i nu gällande fattigvårdsförordnings bestämmelser rörande hemortsrätt.

Sedan 22 § i vår nu gällande fattigvårdsförordning i afseende på hemortsrätt föreskrifver, att svensk medborgare i fråga om fattigvård skall hafva hemortsrätt i det fattigvårdssamhälle, hvarest han senast författningsenligt blifvit eller bort blifva mantalsskrifven, blifver likväl detta bestämmande, hvilket äfven nära sammanhänger med föreskriften i 28 § att »ingen må för äfventyret af framtida fattigvårdstunga förmenas rätt att välja vistelseort», genom stadgandet i 25 § nästan helt och hållet upphäfdt. Den rättighet, som i sistnämnde paragraf medgifves fattigvårdssamhälle, att under loppet af ett helt år *efter* skedd inflyttning eller mantalsskrifning kunna från annan

kommun infordra ersättning för meddeladt fattigunderstöd, har nemligen gifvit anledning till den betydliga mängden af rättegångar i detta hänseende, hvarmed i första rummet Landshöfdinge-embetena, samt vidare genom ändrings sökande Kammar-rätten och slutligen Kongl. Maj:t blifvit öfverhopade, förutom deraf för kommunerna härflytande särdeles stora kostnader; vidare medför rättigheten enligt samma § att få dylika understödstagare återförvisade till det samhälle, der de året förut hade sitt hemvist, derigenom att de dit återkomma i den beklagansvärdaste nöd och elände, oftast den största svårighet, särdeles vid att bereda dem husrum, då det vanligtvis plägar vara fallet, att fattigstugorna förut äro fullt upptagna. Förutom nämnde, så väl för staten som för kommunerna kostsamma olägenheter, innebär efter min åsigt detta stadgande äfven en verklig orättvisa. Om nemligen en arbetare, under vistelsen i en kommun, derstädes försörjt sig och sålunda aldrig behöft anlita dervarande fattigvård om hjälp, sedermera flyttar till annan ort, hvarest han genom flerfaldiga förhållanden blifver i saknad af arbete, eller möjligen svårt insjuknar, och derigenom måste anlita fattigvården om understöd; — jag frågar om det ej är en stor orättvisa, att den förra kommunen skall kännas skyldig betala detta understöd, och dessutom möjligen få återhemta den nödstälde? För alla dessa nu omnämnde olägenheter äro isynnerhet de landskommuner mest blottställda, hvilka äro belägna nära större städer. Mången arbetare uppsäger en lönande tjänst på landet, för att, lockad af de höga arbetslönerna i staden, der söka sin utkomst. Följden blifver ej sällan tvärt emot beräkning, äfvensom det derstädes förledande kroglivet snart nog medtager det lilla han vid inflyttningen egde, och slutligen, drifven af sjukdom och brist, måste han vända sig till fattigvården. Denna sorgliga tafra fullbordas mången gång lätteligen före utgången af första året, och stadens fattigvårdsstyrelse befriar då sitt samhälle, i kraft af den ifrågavarande 25. §, från en person, vanligast en familj, som sedermera sannolikt för alltid kommer att tillhöra fattigvården i det samhälle, der han året förut lycklig och nöjd hade sin utkomst.

Att den komité, som uppgjort vår nuvarande fattigvårdsförordning, haft antaglig grund för den utfästade respittiden, hvilken blifvit utsträckt till dubbelt mot tillförene, är väl möjligt, ehuru jag ej kan förmoda att detta skett i annan afsigt än för att motverka inflyttningar till städerna af blifvande understödstagare. Om så varit förhållandet, har stadsintresset blifvit skyddadt i detta hänseende på landsbygdens bekostnad. Jag har dock trott möjlighet vara för handen att se bädas intressen till godo, äfven med borttagande i allmänhet af denna respittid, på det att stadgandet i 22 §, att hvar och en i fattigvårdshänseende skall tillhöra det samhälle, der han senast blifvit eller bort blifva mantalsskrifven; det vill med andra ord säga, genast tillhöra det samhälle dit han inflyttat, skall blifva rättesnöre för hemortsrätt i allmänhet. För att likväl i detta afseende skydda *alla* kommuners rätt, bör detta gälla inflyttning af endast sådana personer, hvilka under senaste året näst före flyttningen ej varit i behof af fattigunderstöd enligt 1 §. För att kunna få detta faktum fullkomligen konstateradt, bör å hvarje af vederbörande pastor utfärdad flyttningsattest påskrift,

huruvida sådant understöd blifvit meddeladt eller icke, göras af ordförande i den fattigvårdsstyrelse, hvarifrån flyttning sker. Hvarje dylik attest, som innehåller sålunda föreskrifven frisägelse från fattigunderstöd, skulle då både berättiga den flyttande, och förpligta det samhälle dit han flyttar, att personen i fråga i fattigvårdshänseende genast tillhör det nya samhället, äfven om han derstädes sedermera blifver i behof af fattigunderstöd. För sådana personer deremot, å hvars attest finnes antecknadt, att dylikt fattigunderstöd blifvit under ifrågavarande tid meddeladt, skulle föreskriften i 25 § fortfarande gälla. Då det åligger hvarje fattigvårdsstyrelse att upprätta förteckning öfver de personer, som erhålla understöd, bör ingen svårighet för förenämnda påskrift förefinnas.

Jag får sålunda vördsamt föreslå:

att Riksdagen — under godkännande för sin del att hvarje person, hvilken, vid flyttning från en ort till annan, å sin af pastor utfärdade flyttningsattest, medför sådan anteckning af dertil förpligtad fattigvårdsstyrelse, att han under senaste året före afflyttningen ej åtnjutit fattigunderstöd enligt 1 § af fattigförordningen, skall i fattigvårdshänseende hafva hemortsrätt i den kommun, dit han enligt attesten inflyttar; men att såsom undantag nuvarande bestämmelse i samma förordnings 25 § skall fortfarande förblifva gällande för sådan från ort till annan flyttande person, å hvars attest af fattigvårdsstyrelse skriftligen medgifvits att så beskaffadt understöd inom föreskrifna tiden blifvit meddeladt — ingår med underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t, innefattande anhållan, att Kongl. Maj:t, derest detta vinner nådigt bifall, ville låta genom sakkunnige personer utarbeta förändring af fattigvårdsförordningen i af Riksdagen nu föreslaget syfte.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1873.

Isaac Asklöf.